

© Бондаренко А.М., 2012
УДК 619(045)(049.32)

А.М. Бондаренко

«БАГАТО РЕЧЕЙ НАМ НЕЗРОЗУМЛІ НЕ ТОМУ, ЩО НАШІ УЯВЛЕННЯ СЛАБКІ; АЛЕ ТОМУ, ЩО ЦІ РЕЧІ НЕ ВХОДЯТЬ У КОЛО НАШИХ ПОНЯТЬ»

Козьма Прутков

Центр діагностики і терапії інфекційних хвороб, ОКЗ «Криворізька інфекційна лікарня № 1»,
м. Кривий Ріг Дніпропетровської обл.

На роздуми мене підштовхнула стаття проф. І.В. Богадельнікова із співавторами «Мікробіота – другий мозок людини?», опублікована у № 4(66)'2011 журналу «Інфекційні хвороби». Дійсно, саму суть роботи прийняти і зрозуміти складно. Найкоротшим і найвагомим контраргументом для автора будуть реально і штучно існуючі люди-гнотобіонти. У них немає мікробів взагалі, але відсутність 2-го і «головного мозку» їм не шкодить. Але не варто викидати з цієї роботи і позитивні моменти.

Так, з мозком професор «загнув», але може це така наукова метафора. Назви він цю складну мікробну асоціацію не «мозком», а по-іншому, зберігши суть – можливість для мікробних «колективів» «ухвалювати рішення» (що вже доведено, у тому числі й у «соціальних» тварин – бджіл, мурашок, москітів, сарани, колективів собак, вовків та ін.) і не принизивши «САМОЇ ЛЮДИНИ!», що так зачепило наукову громадськість, передусім наше підсвідоме «Я» – стаття проф. І.В. Богадельнікова пройшла б як стаття доброго дивака. Але він «образив» ЛЮДИНУ, САМОГО ВІНЦЯ природи (для ЧОЛОВІКА природа тільки з маленької букви).

Дуже позитивний ефект цієї статті – вона сколихнула інертні наукові маси. Назвімо статтю І.В. Богадельнікова науковою фантазією на вільну тему, і це все поставить на свої місця. Адже кожен з нас має право висловити свою думку, нехай вона і божевільна, сьогодні. Адже скільки божевільних від науки ми знаємо! Я не хочу переконувати наукову громадськість. Просто наведу приклад зі своєї наукової діяльності.

Будучи ще студентом, а це було більше 25 років тому, з групою таких же, як і я «божевільних», які

начиталися наукової фантастики, прийшли до доцента кафедри фізіології, який займався нейрофізіологією, з пропозицією провести дослідження стосовно керування ПОГЛЯДОМ, тоді ще званими електронними кібернетичними системами. Природно, він нас послав за адресою в довільній, але ввічливій формі й категорично відмовив нам. Наша група з 3 осіб (не приховую, в ній було 2 моїх однокурсники, в яких згодом була діагностована шизофренія) зверталася і до інших «учених». Але ті тільки крутили пальцем біля скроні. Ми розчарувалися в нейрофізіології і я згодом серйозно захопився мікробіологією та інфекційними хворобами, що і стало потім однієї з моїх професій. Минуло 20 років і сьогодні вже стало буденним управління ПОГЛЯДОМ за допомогою комп'ютерного монітора, обладнаного камерами топографічного стеження за положенням зіниць користувача. «Дурість» 20-річної давності стала ПОВУТОВОЮ реальністю. Я знайшов колишнього доцента, тепер уже старого, навченого досвідом й обтяженого знаннями маститого професора і знову розповів йому цю колишню історію, нагадавши про «божевільних» студентів, одним з яких був я. Професор трохи, але тільки трохи, зникнув, але не зізнався у своїй неправоті, хоча реальні наведені вище факти не давали йому навіть шансу на виправдання.

Я не захищаю професора І.В. Богадельнікова, але хто знає, може в його роботі і є приховане значення, яке нам стане доступним у майбутньому?

Отримано 2.04.2012 р.